

KÖRMENET BOLDOGSÁGÉRT

A súlyos ágakat a virágtól súlyos ágakat
a szirmok vércsöppjeit a kivirágzó éjszaka ágait
a csengettyű jelét égbolt-szomorú baldachinnal
a por szivárvány-kapuján kilépve
hozzátok vézna vállatokon bogárként nyüzsgő őseim
látjátok benneteket fölfaltak a bogarak
s hogy megbosszuljátok magatok váltatok ízelt kezűekké
szemetekben hetvenhétszeresen tükröződik a világ
könnyedző oroszlán-szeműek égő karikán ugratlak át benneteket
múltam elképzelt dombjaira őrzőnek tanúnak csontcsengettyűs

[ministránsnak

a súlyos ágakat a nyomorúságtól súlyos ágakat
hozzátok a vér kivirágzó völgyein át
látjátok malasztban fürdik az ember és belefulladás a malasztba
látjátok a házak a házak mind másnak adattak paradicsomul
kertjünkben csontágak zizegnek ha gyümölcsükért nyúl a kezem
hozzátok hát a csengettyű jelét, hogy ne higgyünk az utolsó harsonákban
hozzátok a szőlőfürt csengettyű jelét a poharak csengettyű jelét
a rezdülő lánymellek csengettyű jelét
mert boldog akarok lenni

Visszhangzó bánatokból lép ki az ember mögötte marad a semmi
vetkezem cifra anti-vétkeim én boldog akarok lenni
én csontig égett léttel is boldog akarok lenni
füstökké omló éggel is boldog akarok lenni
karom megroppan megfeszül én boldog akarok lenni
kitépnek engem is a világ csodái közül boldog akarok lenni
homlokom szerpentinjein nyomorú évek kanyarognak boldog akarok lenni
kell a gyötrelem mint horog a halaknak de boldog akarok lenni
nyirok-idő tapos ránk hörgőim nyálkás külvárosi árkok
ha én nem leszek boldog ki válthatja meg ezt a rettenetes szülte világot
ha én nem leszek boldog ha én ki nem hordom halálomig anyámat
letéphetem a szárnyammá nőtt lobogót úgyis legyőztek a tárgyak
beépített közöny-emberképek pecsétlik le összelobogó életünket
látod szerelmem kivet magából mint okádékot az ünnep az ünnep
faragott képeinket látod szerelmem kikiáltják az ügyes ripacsok
boldognak kellene lenni hogy átverjük ezt az országnyi piacot
a kufárt a buzeránst a törtetőt ki harcainkból elnéző mosollyal kilábol
nem krisztus e nép hogy kiverje őket korbáccsal jövőnyi templomából
ha én nem rezdülök rezdületére — ne égjen érte senki
én felnövekszem hivatlan is hitére
mert boldog akarok lenni

kitépnek engem is a világ csodái közül mellem behorpasztja a lét
harsog a körmenet homlokom szerpentinjein dadogásomat énekké zengi
hozza a szőlőfürt csengettyű jelét a rezdülő lánymellek csengettyű jelét
mert boldog akarok lenni

Rontások átkok ragyogók
létünk csillag-ragyái
tetők egek megroskadók
dózsa-kezek kaszái
tanyák és falvak – léghajók
hova kellene szállni

Rommá lőtt hitek ostroma
karóhegyes iszony
ragyog himlők golyónyoma
feledő homlokomon
ezt a játszmat a mindenért
én föl nem adhatom

Kinek drága az igaza
pereljen önmagáért
moccan az embrió haza
az éltető csodákért
tündöklük létünk vigasza
vagyunk a boldogságért

Megáll Kőműves Kelemenné
halottan is a falban
nem fogja rontás ne félj szerelmem
nem romlik szét hatalmam
termékeny bolygók mellkasában
dobogunk múlhatatlan

SIMAI MIHÁLY

BOSSZÚÁLLÓ

Mindig eljön a bosszúálló
jötté kitelik az időből
előlép az ajtófélfából
a pázsitból a heverő kőből

mindig eljön a bosszúálló
jön angyal képében
gázmaszkos katona képében
sárgaság viaszában
halállal oltott mézben
jön vonaton repülőgépen
nyüzsgő szélben láthatatlan

vagy így vagy úgy
[sugárban
valamiképpen
mindig eljön a bosszúálló

sosem várok rá folyvást várom
iszonyodva és megbékélten

jön hozzámlép a bosszúálló
mered rám karcos-kék szemével
s újjátervezi tükörképem

megveri új ráncokkal új fehérrel
nem vét egy hibát mesteri kézzel
végzi a soros változást

örlődik erőm büszkeségem
romlok s tehetetlenül nézem
de tanulom hogyan kell élnem
dolgoznom ilyen eltökélten
ahogy ez a nem-emberi
időöreg e sose-tétlen
az embert végül öreggé teszi
elhasználó mindenség-műhelyében

S MEGINT

a dolgoztató remény!
Ahogy elfárad a test,
végigverí az akarat-zuhany,
az ember újból nekikezd.

Tengelyek, fogaskerekek, csigák
közt, míg munkálja önmagát,
levásik inge, overálja.

Szakadozik a bőre is,
de ő balsorsát esztergálva
gyönyörűt remél,

dolgozik.